

14/04/2022

Μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος: Το νόημα της εκκλησιαστικής εξουσίας

/ [Γνώμες](#)



Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου

Λίγες ημέρες πριν την είσοδο του πανορθόξου πληρώματος στην Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα, την εβδομάδα των Παθών, του πόνου και της δοκιμασίας αλλά και προ του ενατενισμού μας στην ελπιδοφόρα νύκτα της Ανάστασης, ο Πατριάρχης Μόσχας Κύριλλος καλεί τον πιστό ρωσικό λαό να συσπειρωθεί με τους ηγήτορες της συντελούμενης στρατιωτικής εισβολής στην Ουκρανία, για να γίνουν ένα τείχος αντίστασης απέναντι στον «φιλελεύθερο δυτικό πολιτισμό», καθώς τον θεωρεί παρακμιακό και ανήθικο.

Στη διάρκεια μάλιστα λειτουργικής συνάξεως, παραδέχεται ότι οι στιγμές για την Ρωσία είναι δύσκολες και προς τούτο καλεί σε «συσπείρωση» επιφέρουσα «αυθεντική αλληλεγγύη προκειμένου να απωθηθούν οι εχθροί, εξωτερικοί και εσωτερι-κοί». Ενσυνείδητα παρέχει ηθικό -τάχα- επιχείρημα στους Ορθοδόξους Ρώσους να σταθούν ενισχυτικά απέναντι σε φονευόμενους Ορθοδό-ξους αδελφούς της Ουκρανίας.

Υποκινεί Τσετσένους μαχητές, ακραίων ισλαμιστικών απόψεων και συμπεριφορών, να κινηθούν εναντίον Ορθοδόξων Χριστιανών στην Ουκρα-νία, προκειμένου να διαφυλάξει μάλλον τους Ρώσους από κάθε μορφή εκδυτικισμού και να επιστηρίξει τα φοβικά σύνδρομα της πολιτικής εξουσίας της Ρωσίας για εξάπλωση της φιλελεύθερης δημοκρατίας στην Ουκρανία, το θεωρούμενο «εγγύς εξωτερικό» της Ρωσίας.

Εάν αυτό αποτελεί εκκλησιαστικό κήρυγμα πρωθιεράρχου Ορθόδοξης Εκκλησίας ή πολεμικό ανακοινωθέν εναπόκειται στην κρίση κάθε νουνεχούς να το απαντήσει. Γεννάται όμως μία εύλογη απορία, σχετικά με το βαθύτερο νόημα και τη μορφή εξουσίας που εκφράζει ο συγκεκριμένος ορθόδοξος ιεράρχης προς το ποίμνιό του, τον κλήρο και τον λαό του!!!

Πρόκειται για εξουσία «αφωρισμένη εις ευαγγέλιον Θεού», που αποκαλύπτει την διακονία, το πάθος και την δοκιμα-σία, όπως αυθεντικά και παραδειγματικά υποτύπωσε ο Εσταυρωμένος Χριστός και μάλιστα με δια-στά-σεις διακονίας, εκκλησια-στι-κής σωτηρίας και λύτρωσης ή είναι έκφραση μιάς εκκοσμικευμένης εξου-σίας μίσους, η οποία οδηγεί τον ίδιο τον λαό και το ποίμνιο της Εκκλησίας σε πνευματικά αδιέξοδα;

Υπηρετεί τον θείο σκοπό της συντήρησης της ζωής και της δημιουργίας ή μήπως εισφέρει συγχυτικά ερωτήματα για τό εάν η Εκκλησία μπορεί να διδάσκει στο ποίμνιο Της τον θάνατο και να το υποκινεί σε πολέμους και καταστροφικές συρράξεις;

Είναι δυνατόν ένας εκκλησιαστικός άνδρας να μην φανερώ-νει στον «εν χάριτι άλατι ηρτυμένο» λόγο του, στα έργα και στις προτροπές του, ότι «μακάριοι οι ειρηνοποιοί» αλλά να θεωρεί, ότι μπορεί να υπονομεύει την διδαγμένη ευαγγελικά θυσία και ταπείνωση για το καλό και τη σωτηρία των άλλων, του πλησίον;

Μπορεί τελικά ένα εκκλησιαστικό πρόσωπο «όπου και όπως δει» να μην υπερμαχεί πρωτοστατικά για την ειρήνη και την καταλλαγή μεταξύ των λαών αλλά να ενσπείρει τη διχόνια, τον πόλεμο και την αντιπαλότητα;

Η στάση του προκαθημένου της Εκκλησίας της Μόσχας επιβεβαιώνει ότι η δυτικού τύπου πολιτιστική αλλοίωση, την οποίαν φοβάται και προσπαθεί να απεμπολήσει με την «συσπείρωση» βρίσκεται ήδη εντός των εκκλησιαστικών του τειχών, χαρακτηρίζει τη νοοτροπία που ο ίδιος εκπέμπει και την επιβεβαιώνει με τη στάση του και προφανώς καταφαίνεται, ότι η εκκοσμίκευση -και κυρίως η εκκλησιαστική- δεν έχει καθορισμένο χώρο προέλευσης, δυτικό ή ανατολικό.

Σήμερα με το -δήθεν πνεύμα της Ανατολής- παρακολουθούμε εκκλησιαστικά πρόσωπα να προτρέπουν στη βία και στον όλεθρο και με το -δήθεν πνεύμα της Δύσης- παρακολουθούμε άλλες εκκλησιαστικές προσωπικότητες να γίνονται κήρυκες της ειρήνης, της καταλλαγής, της εκεχειρίας. Να προτείνουν την παύση των μαχών με σκοπό να φθάσουν οι δύο λαοί, Ουκρανίας και Ρωσίας, στην ειρήνη μέσα από έναν θυσιαστικό διάλογο.

Τελικά οί άνθρωποι του «δυτικού φιλελεύθερου πολιτισμού» γίνονται οι πραγματικοί ειρηνοποιοί και κήρυκες του ευαγγελικού μηνύματος της ειρήνης και της συναδελφοσύνης. Αυτοί έναντι των άλλων διακηρύσσουν ότι μία νίκη, που θα καταφέρει να αναρτήσει τη σημαία της σε σωρούς νεκρών και συντρίμια ανθρώπινων κοινωνιών δεν έχει καμμία ουσιαστική αξία, έστω και αν πετύχει τον τελικό της στόχο, την αντίσταση ή αποδυνάμωση του «δυτικού φιλελεύθερου πολιτισμού»!!!

Ποτέ και διαχρονικά η εκκλησιαστική εκκοσμίκευση δεν μπορεί να λάβει θετικό αξιολογικό πρόσημο, γιατί δεν οικοδομεί αλλά μάλλον γκρεμίζει, δεν παράγει πολιτισμό και ανάπτυξη αλλά μάλλον υπηρετεί τον όλεθρο και την καταστροφή, τον επαρχιωτισμό και την ιδιοτέλεια, την απομόνωση και την σκοπιμότητα.

Η Ρωσική Εκκλησία δεν κινδύνευσε ούτε τώρα κινδυνεύει από κανέναν «φιλελεύθερο δυτικό πολιτισμό» τον οποίον μάλιστα θέλει να εμποδίσει δημιουργώντας ανασχετικό τείχος με ξιφολόγχες, κανόνια και πυρηνικά. Για όσον καιρό ο Πατριάρχης Μόσχας βρίσκεται εγκλωβισμένος σε μία μορφή εξουσίας του «κόσμου τούτου», δυστυχώς δεν θα μπορεί να γίνει επηρεαστικός φορέας του πνεύματος του Χριστού, δηλαδή της ελευθερίας, της αγάπης και της θυσίας. Εκών άκων επαναλαμβάνει το λάθος του Μεγάλου Ιεροεξεταστού, του συμπατριώτου Μιχαήλοβιτς Ντοστογιέφσκυ στους Αδελφούς Καραμαζώφ.

Αναρωτιέμαι, πώς θα μπορέσει να υμνήσει την Ανάσταση ως έκφραση νίκης κατά του θανάτου, όταν ο λόγος του υποκινεί σε θάνατο συνανθρώπους μας και ομοδόξους του;

Πώς συμβιβάζεται να κοινωνεί του Αναστημένου σώματος και αίματος του Χριστού ευχόμενος «εις ζωήν αιώνιον», όταν σήμερα και αύριο θα προτρέπει τον λαό του σε πράξεις αιματοβαμένες;

Φταίει, λοιπόν, ο δήθεν «δυτικός φιλελεύθερος πολιτισμός» ή μήπως όσοι τους κατατρύχει η ανήθικη αντίληψη κάποιας εκκοσμικευμένης εκκλησιαστικής εξουσίας;

Πηγή: protothema.gr